

Bisættelse

BENTE Irene LAURITSEN.

Lørdag d.4.1. 2020

Kl.14.00

Jesuskirken.

Salmer: 750 – 15 – 121 – 787.

Nåde være med jer og fred fra Gud vor Far og fra Herren Jesus Kristus. Amen.

Vi skal nu, hvor vi er samlet her i Jesuskirken for at tage afsked med Jeres Bente, din mor, jeres farmor og svigermor, I med jeres søster og moster, og for jer alle, familie, venner, hjælpere, med et menneske, I har været knyttet til- høre Salme 8 fra Salmernes bog i Det Gamle Testamente

Salme 8.

Amen.

I Faderens og sønnens og Helligåndens navn. Amen.

Til alle tider har der været mennesker, der har vendt deres blik mod himlen, set månen og himmelens myriader af stjerner, og som i ærefrygt, undren, begejstring har sagt til sig selv: "Hvad skal jeg sige, mine ord vil ikke meget sige?" som vi sang det før med Brorsons ord. – Så prægtig, så ufattelig er Guds himmel altså –hans navn er dog herligt ud over hele jorden.

Og til alle tider har der været mennesker, som har set ud over jordens flade, set landskabets talende konturer og formationer, set hvilken mangfoldighed af planter og dyr vi har omkring os, og som er med til at gøre vores verden levende, bevægende og uendelig varieret og rig." Så dejlig er jorden"... som vi også skal synge i dag.

Til alle tider har der været mennesker som har ladet sig henrykke af den skabte verdens herlighed og alle de muligheder, den indeholder og som så har tænkt: Hvad er er da et menneske, målt imod din himmel, Gud, målt imod skaberværkets ufattelige storhed og mangfoldighed? –Ja, hvad er et menneske?

Sådan har den gamle salmedigter stået og spurgt for omkring tre tusind år siden. Og svaret var, at selv om mennesket på en måde var som det rene ingenting set i forhold til den uendelige himmel, så huskede Gud det dog og drog omsorg for det. Ja, selv om mennesket var lille og skrøbeligt, så var det alligevel det ædlest og fineste Gud havde skabt. Kun en smule ringere end Gud. For Gud har kronet det med ære og herlighed, og har indsat det som konge og hersker over alt andet –hele sit skaberværk.

Mennesket som Gud skabte i sit eget billede–og som har fået overdraget det enorme ansvar på Guds vegne at tage sig den verden, vi lever i. Og de mennesker, vi deler livet med. Være hans medskabere. – Skønt det

enkelte menneske selv i grunden er både skrøbeligt og sårbart. For Gud så, at det var såre godt, som de gamle udtrykte sig.

”Af børns og spædes mund har du rejst dig et værn imod dine modstandere”, siger salmisten fra Salmernes Bog. Børn og spæde –det er altså ikke den ydre magt og fuldkommenhed som tæller, men det værgeløse, sårbare liv, der som barnet let som ingenting kan fejes til side. Ja, det er der, hvor livets kan synes allermest skrøbeligt og sårbart, at Guds storhed og magt mere end noget andet sted sætter sig igennem. Det er der, sandheden er, livets hele mening, og der er der, alt det, der står livet imod i sidste ende må give op.

Alt det har den gamle salmedigter tænkt og sat ord på, da han for tretusind år siden stod og så op mod den stjernebestrøede nattehimmel.

For det mærkelige, eller snarere tankevækkende er at vi faktisk stadig i dag, kan stå under himlen, med samme undren; med samme svimlende fornemmelse og med nøjagtig de samme overvejelser over, hvad et menneskeliv og vores og vore kæres liv egentlig er i den store sammenhæng. Hvilket kommer så klart til orde som en rød tråd i de salmer, I har ønsket vi skal synge her i kirken i dag. Til trods for alt, hvad naturvidenskaben har gjort os klogere på gennem år og dag, kan vi sagtens gøre de årtusindgamle ord til vore egne. Og det gør vi, når vi i dag synger: ”Du, som har tændt millioner af stjerner.”

For til at være menneske hører det at være nysgerrig og kunne undres og forbavses.

Til at være menneske hører det at spørge om mening og sandhed i vores liv.

Til at være menneske hører det at være ansvarlig, med de evner og muligheder, vi hver især har, med de drømme og håb vi bærer i os. Eller sagt på en anden måde, tage det liv på os, der er vores. Iklæde os det.

Og det er netop Jeres Bentes liv og livsmåde et afvæbnende og uendelig stærkt og smukt vidnesbyrd om.

Ikke ret mange mestrer det, men det gjorde hun. Dette at være tro mod sig selv, sine håb, sine drømme, sine ønsker, sit liv –til trods for den sårbarhed, som hendes sygdom helt fra barndommen har givet hende som livsledsager.

Hun tog vitterligt sit liv på sig eller måske snarere tog det i besiddelse. – Lod sig ikke begrænse, men flyttede selv mange grænser. Med sit mod, sin stærke vilje, med sin nysgerrighed, sin utrættelighed, sin positive og konstruktive tilgang til livet, sin evne og sans for at se muligheder og veje at bevæge sig af, som andre knap nok anede noget om. Og havde hun foretaget et valg, ja så gik hun til sagen med hud og hår, som I udtrykte jer, da vi talte sammen forleden.

Din mor og jeres søster kom allerede som barn til at leve livet på egen hånd, om jeg så må sige, nemlig på Geelsgård kostskole, hvor hun boede helt frem til hun blev student, og hvor I og jeres forældre også havde jeres gang så I kunne være sammen med hinanden – samtidig med at hun selvfølgelig også var en del af trekløveret i Jeres barndomshjem. Jeg ved, at I tre søstre altid har været knyttet til hinanden af stærke bånd, også som voksne. Med tilbagevendende ferier på Hjorts Hotel bandt andet; med ture og restaurations besøg, hvor gourmeten Bente ikke sagde ja til hvad som helst, hverken mad eller placering –forstod jeg –med familiesammenkomster og mærkedage. Med gode grin og samme humor –især som Åse, fortalte I.

Siden blev det i Århus, hun slog sig ned for at gå på Universitetet der. Det skulle dog ikke blive ved det. For Bente har som det kulturelle, videbegærlige og nysgerrige menneske, hun var, en palet af uddannelser. Ganske imponerende: jeg ved ikke, om jeg får det hele med, men hun var uddannet lærer, psykolog,

massør, terapeut –engageret også i ”Den gyldne Cirkel” i Frederiksværk, hvor hun boede de sidste 10 år, som ad spirituel vej arbejder med healing og ad den vej inspirerer til at ”gøre en forskel her på jorden”, som jeg har læst mig til på centrets hjemmeside.

Og hun gjorde en forskel her på Jorden.

Ja, faktisk interesserede hun sig for alt –sagde I.

Også at rejse –opleve nye steder og nye mennesker. Også her, satte hun sin ukuelige vilje igennem.

Ting skulle bare kunne lade sig gøre. Og det kunne de så!

Og så er hun jo mor til dig, Rasmus og farmor –ikke at forglemme til dine børn. Hendes efterkommere. Du fortalte med både glæde og stolthed om din mor og din barndom og opvækst i Jeres tosomhed, som du formulerede det –og det kan jeg godt forstå!

Du fortalte om, at du som barn synes du var privilegeret med en mor som din. Som tilmed også sørgede for, at du ikke bare kom fra et hjem med klaver, men også lærte at spille på det! –Som i mange andre henseender, har du nemlig også altid været i din mors tanker, når hun skulle ansætte hjælpere. Initiativrig også i den beslutning, så det kunne blive et rigtig win-win –liv for jer begge to. Og sandelig også for de hjælpere, som altid har været en nødvendig og integreret del af jeres liv.

At du så tilmed selv blev din mors hjælper ja, det taler jo helt sit eget sprog. Det sprog, som hjertet taler.

At hun har sat sig både dybe spor blandt venner, sine hjælpere og familien og vil være til inspiration og stå som rollemodel for alle, der har kendt hende, er indiskutabelt. Hun var en stærk og begavet personlighed, som har skrevet sin historie ind i jeres hjerter og tanker og vil leve videre i jer og jeres eget liv.

Når vi møder døden, som I nu har gjort det, er der altid så mange erindringer, minder, samtaler, glimt af små og store begivenheder, væsentlige og uvæsentlige ting, der dukker op i en lind strøm.

Og det vil altid kun være brudstykker vi formår at fastholde med de ord, der bliver sagt. Men de væsentlige ting, de bånd, der bandt os til hinanden og som også binder os levende til vore døde er heldigvis gjort af et stof som døden aldrig kan rive over. Nemlig, samhørighedens og kærlighedens bånd.

Det er netop bånd af samme art, Gud knyttede til hver enkelt af os på vores dåbsdag.

Derfor er de tre håndfulde jord på Bentes kiste her i Jesuskirken i dag en gentagelse af de tre håndfulde vand på hendes hoved på hendes dåbsdag.

Da Gud sagde til hende: ”Jeg vil være med dig alle dage indtil verdens ende.”

I denne tro lægger vi i dag Jeres Bente Irene Lauritsen i Guds gode hænder og overgiver hende til hans kærlige varetægt og omsorg.

Amen.

Trosbekendelsen.